

[Ømann.]

den store skattelovskommission udtrykkelig påpegede i slutningen af 1940'erne, og det blev gentaget af det udvalg, der var nedsat forud for vedtagelsen af afskrivningsloven i 1957.

Reglerne blev langt om længe gennemført i marts 1967, men det skulle kun tage den nuværende regering et halvt år at få denne beskatning spoleret. Denne iver, dette ekspeditte kommissionsarbejde og dets kontante resultat, kunne unægtelig tyde på, at der her virkelig var særlige, politiske, kartofler, der skulle hypes.

Men hvad går da de regler, som man altså skulle have gjort kål på, og som folketinget vedtog i fjor, ud på? At sædvanlig indkomst, indtjent indtil dødsfaldet, skal beskattes, og at de indtægter, der flyder af dødsboet, skal udredes af dette, indtil beskatningen ved bodeling overgår til dem, der får arven udlagt. Endvidere at visse skatter af fortjenester, som konstateres ved bobehandlingen, bringes ud af verden, idet de udredes af boet. Der var herved opnået kontinuitet i beskatningen, der var ingen adgang til fidusagtige opskrivinger af aktiver i det skattefrie bō, alle egentlige indtægter blev samlet op, og de fortjenester, som den øvrige lovgivning — afskrivningsloven, lagernedskrivningsreglerne, lov om særlig indkomstskat — bestemmer skal beskattes, blev efter disse regler beskattet, mens der tidligere var tale om, at alle disse indkomster forsvandt ud i den blå luft uden beskatning — naturligvis til glæde for arvingerne, men i strid med ethvert princip om lighed i beskatningen.

Regeringen synes altså ikke om denne lighed. Den har indladt sig på et, skal vi sige formuebevarende felttog, der går ud over al rimelighed, idet staten jo som en konsekvens af de foreslåede nye regler skal berøves midler, som den direkte har til gode ifølge den øvrige lovgivning. Det hævdes i lovforslaget her i dag, at kontinuiteten er bevaret i beskatningen af de ordinære, løbende indkomster efter dødsfald. Men også dette skal tages med et korn salt, for ifølge forslaget til ny § 14 skal der som hovedregel ikke ske beskatning af afdødes indkomst i det år, dødsfaldet har fundet sted, ud over det, der er opkrævet i foreløbige skatter, og man ved aldeles ikke, om

dette svarer til den endelige skat. Det forekommer mig, at man herefter med større ret kunne sige, at princippet om kontinuitet er forladt.

Forladt er endvidere det, som finansministeren med en noget propagandistisk vending kalder — jeg citerer fra fremsættelsen — „den tvangsmæssige beskatning af urealiserede fortjenester“. Jeg har meget vanskeligt ved at se, at det skulle være afgørende for beskatningshensynet, om de værdier, man får, er realiseret, udbetalt som rede penge, eller om man i stedet for får aktiver, der i henhold til en pålidelig vurdering øjeblikkelig kan omsættes i lige så mange rede penge. Men denne fremhævelse af ordet „urealiseret“ er vel egentlig også kun en indpakning, som finansministeren ikke selv tager særlig højtideligt. Jeg tror nemlig, at hovedformålet er, at beskatning ikke skal ske, men at arvingerne ikke blot skal beholde, hvad der efter en normal opgørelse er i boet, men så sandelig også, hvad det offentlige vitterligt har til gode ifølge gældende lovgivning. Ja men, vil finansministeren formentlig sige, det er da slet ikke meningen; beskatningen skal blot udsættes til et mere passende tidspunkt, og når så arvingen sælger, falder finansministerens retfærdige hammer, så indtræder beskatning med de oprindelige konsekvenser, som om det var boet, der havde afhændet. Jeg synes egentlig, det er et ret stift stykke, at den mand, der er sat til at passe på statens penge, kan tillade sig en sådan argumentation. Realiteten er jo, at den beskatning kan staten skyde en temmelig hvid pind efter. Naturligvis sælges et aktiv ikke, så længe der er en chance for at opnå en fortjeneste, når der hviler et sådant skattekrav på aktivet. Så vidt jeg kan se, er der ikke noget som helst i vejen for, at et sådant aktiv med samt dets skattekrav kan gå videre i arv, og sådan en evig udsættelse ville jeg kalde for en regulær skattefri-tagelse. Finansministeren giver altså en kredit uden at sikre sig nogen som helst form for sikkerhed, men med næsten 100 pct. sikkerhed for, at han aldrig ser noget af sit låneprovener igen.

Men arvingerne er der virkelig taget hensyn til. For at arvingen ikke ved bodelingen skal blive forurettet ved at påtage sig denne skjulte skattebyrde, som den udtrykkeligt